

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
קדוש אתה לה' אלהיך, בנים ולא בנות לקרחה.	אתה אומר: לקרחה, או אינו אלא לגדידה?														לה:
כשהוא אומר: כי עם קדוש אתה לה' אלהיך - הרי גדידה אמור, הא מה אני מקיים בנים ולא בנות? לקרחה.	ומה ראית לרבות את הגדידה ולהוציא את הקרחה?														לה:
מרבא אני את הגדידה - שישנה במקום השער ושלא במקום שער, ומוציא אני את הקרחה - שאינה אלא במקום שער.	ואימא: בנים ולא בנות - בין לקרחה בין לגדידה, וכי כתב כי עם קדוש אתה לה' אלהיך - בשריטה הוא דכתיב														לה:
שריטה וגדידה אחת היא.	קסבר איסי:														לה:
היינו טעמא דאיסי, דגמר קרחה קרחה מבני אהרן, מה להלן נשים פטורות, אף כאן נשים פטורות.	ואי סבירא לן, דכי כתיב קרא - בכלי עניינא הוא דכתיב, נשתוק קרא מיניה ותיתי בק"ו, ואנא מימא: ומה כהנים שריבה בהם הכתוב מצות יתירות, בני אהרן - ולא בנות אהרן, ישראל לא כ"ש														לו:
אי לאו ג"ש, הוה אמינא הפסיק הענין.	השתא נמי נימא: הפסיק הענין ואי משום ג"ש, מיבעי ליה לכדתניא:														לו:
לא יקרחו - יכול אפילו קרח ארבע וחמש קרחות לא יהא חייב אלא אחת? ת"ל: קרחה, לחייב על כל אחת ואחת. בראשם מה ת"ל: לפי שנאמר: (דברים יד) לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת, יכול לא יהא חייב אלא על בין העינים, מנין לרבות כל הראש? תלמוד לומר: בראשם, לחייב על הראש כבין העינים	ואין לי אלא כהנים, שריבה בהם הכתוב מצות יתירות, ישראל מנלן? נאמר כאן קרחה ונאמר להלן קרחה, מה כאן חייב על כל קרחה וקרחה וחייב על הראש כבין העינים, אף להלן חייב על כל קרחה וקרחה וחייב על הראש כבין העינים, ומה להלן על מת, אף כאן על מת.	[דתניא]													לו:
א"כ, נכתוב קרא קרח, מאי קרחה? שמעת מינה תרתי.	היינו טעמא דאיסי, דיליף בין עיניכם מתפילין, מה להלן נשים פטורות, אף כאן נשים פטורות.	רבא:													לו:
ורבא מאי טעמא לא אמר כאביי?	קרחה לא משמע ליה.	[רבא]													לו:
תפילין גופייהו מהכא גמר לה, מה להלן מקום שעושים קרחה בגובהה של ראש, אף כאן מקום הנחה בגובה הראש.	ובין לאביי ובין לרבא, האי בנים אתם מאי דרשי ביה?	אמר לך: [אביי]													לו:
האי מיבעי לכדתניא:	בנים אתם לה' אלהיכם, בזמן שאתם נוהגים מנהג בנים - אתם קרוים בנים, אין אתם נוהגים מנהג בנים - אין אתם קרוים בנים, דברי ר' יהודה	[דתניא] [רבי יהודה]													לו:
בין כך ובין כך אתם קרוים בנים, שנאמר: (ירמיה ד) בנים סכלים המה, ואומר: (דברים לב) בנים לא אמון בם, ואומר: (ישעיהו א) זרע מרעים בנים משחיתים, ואומר: (הושע ב) והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי.	מאי ואומר?	רבי מאיר:													לו:
וכי תימא, סכלי הוא דמקרי בני, כי לית בהו הימנותיהו לא מיקרו בני, ת"ש, ואומר: בנים לא אמון בם	וכי תימא, כי לית בהו הימנותא הוא דמיקרו בנים, כי פלחו לעבודת כוכבים לא מיקרו בנים, ת"ש, ואומר: זרע מרעים בנים משחיתים														לו:
וכ"ת, בנים משחיתים הוא דמיקרו, בני מעלייא לא מיקרו, ת"ש, ואומר: והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי.	הסמיכות, והתנופות, וההגשות, והקמיצות, והקטרות, והמליקות, והקבלות, והזאות - נוהגים באנשים ולא בבנים, חוץ ממנחת סוטה ונזירה שהן מניפות.														לו:
סמיכות.															לו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזמרא												
דכתיב: (ויקרא א) דבר אל בני ישראל וסמך, בני ישראל סומכים - ואין בנות ישראל סומכות.												לו.
תנופות.												< לו.
(ויקרא ז) דבר אל בני ישראל והניף, בני ישראל מניפין - ואין בנות ישראל מניפות.												לו.
הגשות.												< לו.
דכתיב: (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן, בני אהרן - ולא בנות אהרן.												לו.
קמיצות.												< לו.
דכתיב: (ויקרא ב) והביאה אל בני אהרן וקמץ, בני אהרן - ולא בנות אהרן.												לו.
הקטרות.												< לו.
דכתיב: (ויקרא ג) והקטירו אותו בני אהרן, בני אהרן - ולא בנות אהרן.												לו.
המליקות.												< לו.
דכתיב: (ויקרא א) ומלק והקטיר, איתקש מליקה להקטרה.												לו.
הקבלות.												< לו.
דכתיב: (ויקרא א) והקריבו בני אהרן												לו.
והקריבו - זו קבלת הדם.	ואמר מר:											לו:
והזאות.												< לו:
הזאה דהיכא?												לו:
אי דפרה												לו:
אלעזר כתוב בה												לו:
אי דפנים												לו:
(ויקרא ד) הכהן המשיח כתוב בה												לו:
אלא הזאה דבן עוף, דאתיא בק"ו מכן צאן: ומה בן צאן שלא קבע לו כהן לשחיטתו - קבע לו כהן להזאתו, בן עוף שקבע לו כהן למליקתו - אינו דין שיקבע לו להזאתו.												לו:
חוץ ממנחת סוטה ונזירה.												< לו:
לא תיתיב אכרעך, עד דאמרת לי להא שמעתתא: מנין למנחת סוטה שטעונה תנופה?	רבי אליעזר לרבי יאשיה דדריה:											לו:
מנלן? בגופה כתיב: (במדבר ה) והניף את המנחה												לו:
אלא תנופה בבעלים מנלן?												לו:
אתיא יד יד משלמים, כתיב הכא: (במדבר ה) ולקח הכהן מיד האשה, וכתוב התם: (ויקרא ז) ידיו תביאנה, מה כאן כהן אף להלן כהן, מה להלן בעלים אף כאן בעלים, הא כיצד? כהן מכניס ידו תחת יד בעלים ומניף.												לו:
אשכחן סוטה, נזירה מנלן?												לו:
אתיא כף כף מסוטה.												לו:
כל מצוה שהיא תלויה בארץ - אינה נוהגת אלא בארץ, ושאינה תלויה בארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ - חוץ מן הערלה וכלאים	[ת"ק]											מ לו:
אף החדש.	רבי אליעזר:											לו:

<p>disputants- חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>proof-ראיה</p>
<p>מקרא-key:</p>	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
מאי תלויה, ומאי שאינה תלויה?														⊕
אילמא תלויה - דכתיב בה ביאה, ושאינה תלויה - דלא כתיב בה ביאה														⊕ !
והרי תפילין ופטר חמור דכתיב בהן ביאה, ונוהגין בין בארץ בין בח"ל														⊕ ⚡
ה"ק: כל מצוה שהיא חובת הגוף - נוהגת בין בארץ בין בח"ל, חובת קרקע - אינה נוהגת אלא בארץ.	רב יהודה:													⊕ !
מנה"מ?														⊕ ^
(דברים יב) אלה החוקים - אלו המדרשות, והמשפטים - אלו הדינים, אשר תשמרון - זו משנה, לעשות - זו מעשה, בארץ - יכול כל המצות כולן לא יהו נוהגים אלא בארץ? ת"ל: (דברים יב) כל הימים אשר אתם חיים על האדמה, אי כל הימים, יכול יהו נוהגים בין בארץ בין בח"ל? ת"ל: בארץ	דת"ר:													⊕ !
אחר שריבה הכתוב ומיעט, צא ולמד ממה שאמור בענין: (דברים יב) אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם וגו' - מה עבודת כוכבים מיוחדת שהיא חובת הגוף, ונוהגת בין בארץ בין בחוץ לארץ, אף כל שהיא חובת הגוף - נוהגת בין בארץ בין בח"ל.														⊕ !
חזין מן הערלה והכלאים.														⊖
ר"א, לקולא פליג או לחומרא פליג?	איבעיא להו:													⊕ ^
לחומרא פליג, וה"ק ת"ק: חזין מן הערלה ומן הכלאים, דהלכתא גמירי לה, אע"ג דאיכא למימר חובת קרקע היא, אבל חדש - בארץ אין, בח"ל לא, מ"ט? מושב - לאחר ירושה וישיבה משמע, ואתא ר"א למימר: אף חדש נוהג בין בארץ בין בח"ל, מ"ט? מושב - בכל מקום שאתם יושבים														⊕ ^
או דלמא לקולא פליג, וה"ק ת"ק: חזין מן הערלה והכלאים, דהלכתא גמירי לה, וכ"ש חדש, דמושב - כ"מ שאתם יושבים משמע, ואתא ר"א למימר: חדש אינו נוהג אלא בארץ, דמושב - לאחר ירושה וישיבה משמע, ומאי אף - אקמייתא?														⊕ ^
מאן תנא דפליג עליה דר"א? ר' ישמעאל היא	ת"ש, דאמר אביי:													⊕ !
ללמדך, שכל מקום שנאמר בו מושב - אינו אלא לאחר ירושה וישיבה, דברי רבי ישמעאל	דתנאי: [רבי ישמעאל]													⊕ !
הרי שבת, שנאמר בו מושבות, ונוהגת בין בארץ בין בח"ל	אמר לו ר"ע:													⊕ ⚡ !
שבת - מק"ו אתיא, מה מצות קלות נוהגת בין בארץ בין בח"ל, שבת חמירא לא כ"ש	א"ל: [רבי ישמעאל]													⊕ !
מאן תנא דפליג עליה דר"א? רבי ישמעאל, ש"מ: רבי אליעזר לחומרא פליג, שמע מינה.														⊕ !
מכדי רבי ישמעאל אהיכא קאי? אנסכים, בנסכים ביאה ומושב כתיב בהן														⊕ ⚡
ה"ק: ללמדך, שכל מקום שנאמר ביאה ומושב - אינו אלא לאחר ירושה וישיבה, דברי ר' ישמעאל.														⊕ !
אי הכי, אמר לו ר"ע: הרי שבת שנאמר בו מושבות, וא"ל: שבת ק"ו היא, נימא ליה: אנא ביאה ומושב קאמינא														⊕ ⚡
חדא ועוד קאמר ליה: חדא, דאנא ביאה ומושב קאמינא ועוד, דקא אמרת: הרי שבת שנאמר בו מושבות, שבת - ק"ו היא.														⊕ !
במאי קמפלגי?														⊕ ^
בקירבו נסכים במדבר קא מיפלגי														⊕ !
לא קירבו נסכים במדבר	רבי ישמעאל סבר:													⊕ !
קירבו נסכים במדבר.	רבי עקיבא סבר:													⊕ !
האי תנא דבי ר' ישמעאל מפיק מאידך תנא דבי ר' ישמעאל	אביי:													⊕
הואיל ונאמרו ביאות בתורה סתם, ופרט לך הכתוב באחד מהן לאחר ירושה וישיבה, אף כל לאחר ירושה וישיבה.	דתנא דבי ר' ישמעאל:													⊕
ואידך?														⊕ ⚡
משום דהוה מלך וביכורים שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.														⊕ !

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה-</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
קידושין-האשה נקנית	מאי דאמר													
מימרא	מאי דאמר													
ואידך?		ז												לה:
צריכי, דאי כתב רחמנא מלך ולא כתב ביכורים, הוה אמינא ביכורים דקא מיתהני - לאלתר ואי כתב ביכורים ולא כתב מלך, הוה אמינא מלך דדרכו לכבש - לאלתר.		!	◊											לה:
ואידך?		ז												לה:
נכתוב רחמנא מלך ולא בעי ביכורים, ואנא אמינא: ומה מלך דלכבש - לאחר ירושה וישיבה, ביכורים לא כל שכן.		!	◊											לה:
ואידך?		ז												לה:
אי כתב הכי, הוה אמינא מידי דהוה אחלה, קמ"ל.		!	◊											לה:
והשתא דאמרת: חובת הגוף נוהגת בין בא"י בין בח"ל, מושב דכתב רחמנא גבי שבת ל"א?			◊	ז										לה:
איצטריך, ס"ד אמינא הואיל ובענינא דמועדות כתיבא, תיבעי קידוש כי מועדות, קמ"ל.			◊	!										לה:
מושב דכתב רחמנא גבי חלב ודם למה לי?			◊	ז										לה:
איצטריך, ס"ד"א הואיל ובענינא דקרבנות כתיבי, בזמן דאיכא קרבן ניתר חלב ודם, בזמן דליכא קרבן לא, קמ"ל.			◊	!										לה:
מושב דכתב רחמנא גבי מצה ומרור למה לי?			◊	ז										לה:
איצטריך, ס"ד"א הואיל וכתבי: (במדבר ט) על מצות ומרורים יאכלוהו, בזמן דאיכא פסח אין, בזמן דליכא פסח לא, קמ"ל.			◊	!										לה:
ביאה דכתב רחמנא גבי תפילין ופטר חמור למה לי?			◊	ז										לה:
ההוא מיבעי ליה לכדתנא דבי ר' ישמעאל:				!										לה:
עשה מצוה זו שבשבילה תיכנס לארץ.	[תנא דבי ר' ישמעאל]		◊	!										לה:
בשלמא למ"ד: מושב - כל מקום שאתם יושבים משמע, היינו דכתיב: (יהושע ה) ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח, ממחרת הפסח אכול, מעיקרא לא אכול, אלמא אקרו עומר והדר אכול, אלא למ"ד: לאחר ירושה וישיבה, ניכול לאלתר			◊	ז										לה:
לא הוה צריכי דכתיב: (שמות טז) ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד בואם אל קצה ארץ כנען, אי אפשר לומר עד בואם אל ארץ נושבת - שכבר נאמר אל קצה ארץ כנען, וא"א לומר אל קצה ארץ כנען - שהרי כבר נאמר עד בואם אל ארץ נושבת, הא כיצד? בשבעה באדר מת משה ופסק מן מלירד, והיו מסתפקין ממן שבכליהם עד ששה עשר בניסן.			◊	!										לה:
ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה - וכי ארבעים שנה אכלו? והלא ארבעים שנה חסר שלשים יום אכלן אלא לומר לך, עוגות שהוציאו ממצרים טעמו בהם טעם מן.	תניא אידך:		◊	■										לה:
בשבעה באדר מת משה, ובשבעה באדר נולד.	תניא אידך:		◊	■										לה:
מנין שבשבעה באדר מת? שנאמר: (דברים לד) וימת שם משה עבד ה', וכתבי: (דברים לד) ויבכו בני ישראל את משה בערבות מואב שלשים יום, וכתבי: (יהושע א) ויהי אחרי מות משה עבד ה', וכתבי: (יהושע א) משה עבדי מת ועתה קום עבור, וכתבי: (יהושע א) עברו בקרב המחנה וצו את העם לאמר הכינו לכם צידה כי בעוד שלשת ימים תעברו את הירדן, וכתבי: (יהושע ד) והעם עלו מן הירדן בעשור לחדש הראשון, צא מהן שלשים ושלשה ימים למפרע, הא למדת, שבשבעה באדר מת משה.				■	■									לה:
ומנין שבשבעה באדר נולד משה? שנאמר: (דברים לא) ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבא, שאין ת"ל היום, מה ת"ל היום? מלמד, שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש, שנאמר: (שמות כג) את מספר ימים אמלא.				■	■									לה:
שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ, ונוהגות בין בארץ בין בחוצה לארץ, והוא הדין שינהגו: ומה חדש - שאין איסורו עולם, ואין איסורו הנאה, ויש היתר לאיסורו, נוהג בין בארץ בין בח"ל, כלאים - שאיסורן איסור עולם, ואיסורן איסור הנאה, ואין היתר לאיסורן, אינו דין שנהגו בין בארץ בין בח"ל והוא הדין לערלה בשמים	תניא, ר"ש בן יוחי:		◊	■										לה:
כל מצוה שנצטוו ישראל קודם כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ, לאחר כניסתן לארץ - אינה נוהגת אלא בארץ, חוץ מן השמטת כספים ושילוח עבדים, שאע"פ שנצטוו עליהם לאחר כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ.	רבי אלעזר ברבי שמעון:		◊	■										לה:
השמטת כספים חובת הגוף היא			◊	ז										לה:
לא נצרכא אלא לכדתניא				!										לה:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ^ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>		<p>מקרא-key:</p>		
קידושין-האשה נקנית	מאימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
(דברים טו) וזה דבר השמיטה שמוט - בשתי שמיטות הכתוב מדבר, אחת שמיטת קרקע ואחת שמיטת כספים, בזמן שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, בזמן שאי אתה משמט קרקע - אי אתה משמט כספים.	[דתניא, רבי]			!	◊	לה:
ואימא: במקום שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, ובמקום שאין אתה משמט קרקע - אין אתה משמט כספים ת"ל: (דברים טו) כי קרא שמיטה לה, מכל מקום.				!		לה:
שילוח עבדים חובת הגוף היא				?	◊	לה:
סד"א הואיל וכתבי (ויקרא כה) וקראתם דרור בארץ, בארץ אין, בחוצה לארץ לא, תלמוד לומר: יוכל היא, מכל מקום.				!	◊	לה:
אם כן, מה תלמוד לומר בארץ?				?	◊	לה:
בזמן שהדרור נוהג בארץ - נוהג בחוצה לארץ, אין דרור נוהג בארץ - אינו נוהג בחוצה לארץ.				!	◊	לה:
החדש - אסור מן התורה בכל מקום, ערלה - הלכה, והכלאים - מדברי סופרים.	תנן התם:			■	◊	לה:
מאי הלכה?				^		לה:
הלכתא מדינה	רב יהודה אמר שמואל:			! ♦	◊	לה:
הלכה למשה מסיני.	עולא אמר רבי יוחנן:			! ♦	◊	לה:
בשלמא לדידי דאמינא הלכה למשה מסיני, היינו דשני לן בין ספק ערלה לספק כלאים	עולא לרב יהודה:			?	◊	לה:
ספק ערלה בארץ - אסור, בסוריא - מותר, בחוצה לארץ - יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו לוקט	דתנן:			■ ?	◊	לה:
כרם הנטוע ירק וירק נמכר חוצה לו, בארץ - אסור, בסוריא - מותר, בחוצה לארץ - יורד ולוקט ובלבד שלא ילקוט ביד	ואילו גבי כלאים תנן:			■ ?	◊	לה:
אלא לדידך, ניתני: או זה וזה יורד ולוקח, או זה וזה יורד ולוקט				?		לה:
תני: או זה וזה יורד ולוקח, או זה וזה יורד ולוקט.	האמר ליה שמואל לרב ענן:			!	◊	לט.
זה וזה יורד ולוקט, ובלבד שלא ילקוט ביד.	מר בריה דרבנא מתני ליה לקולא:			■		לט.
אריוך, ספק לי ואנא איכול.	לוי לשמואל:			○	◊	לט.
רב אייא ורבה בר רב חנן מספקו ספוקי להדיד.	[רב אייא ורבה בר רב חנן]			○	◊	לט.
אין ערלה בחוצה לארץ.	חריפי דפומבדיתא:			■	◊	לט.
שלחה רב יהודה לקמיה דרבי יוחנן				○		לט.
סתום ספיקא ואבד וראה, והכרז על פירותיהן שטעונים גניזה, וכל האומר אין ערלה בח"ל - לא יהא לו נין ונכד (מיכה ב) משליך חבל בגורל בקהל ה'.	שלחה ליה: [רבי יוחנן]			■	◊	לט.
ואינהו כמאן סברוה?				?	◊	לט.
אין ערלה בח"ל.	כי הא דתניא: רבי אלעזר בר' יוסי אומר משום ר' יוסי בן דורמסקה, שאמר משום רבי יוסי הגלילי, שאמר משום רבי יוחנן בן נורי, שאמר משום ר' אליעזר הגדול:			! ■	◊	לט.
ולא?				?		לט.
אף החדש.	והאנן תנן, רבי אליעזר:			■ ?	◊	לט.
חדש.	תני:			!	◊	לט.
ערלה בח"ל - הלכה למשה מסיני.	רבי אסי אמר ר' יוחנן:			■	◊	לט.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O	מימרא-statement ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזמרא	ר' זירא לרבי אסי, והתניא:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
ספק ערלה בארץ - אסור, בסוריא - מותר	איתומם כשעה חדא	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
אימא כך נאמר: ספיקא מותר, ודאא אסור.	א"ל: [רבי אסי]	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
לוקין על הכלאים דבר תורה.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
הכלאים - מדברי סופרים	רבי אלעזר בר' יוסי, והאנן תנן:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
לא קשיא: כאן בכלאי הכרם, כאן בהרכבת האילן כדשמואל	!	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
(ויקרא יט) את חקתי תשמורו - חוקים שחקקתי לך כבר, (ויקרא יט) בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע - מה בהמתך בהרבעה, אף שדך בהרכבה ומה בהמתך נוהג בין בארץ בין בח"ל, אף שדך נוהג בין בארץ בין בח"ל.	דאמר שמואל:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
ואלא הכתיב: שדך	◌	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
ההוא, למעוטי זרעים שבח"ל.	!	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
רב חנן ורב ענן הוו שקלי ואזלי באורחא, חזיוהו לההוא גברא דקא זרע זרעים בהדי הדדי	◌	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
ניתי מר נשמתיה	א"ל: [רב ענן]	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
לא חוויריתו.	א"ל: [רב חנן]	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
ותו חזיוהו לההוא גברא דקא זרע חטי ושערי בי גופני	◌	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
א"ל: ניתי מר נשמתיה	א"ל: [רב ענן]	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
א"ל: לא צהריתו, לא קיימא לן כרבי יאשיה דאמר: עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד?	א"ל: [רב חנן]	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
רב יוסף מערב ביזרני זרע.	[רב יוסף]	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
הכלאים - מדברי סופרים	א"ל אביי, והאנן תנן:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
לא קשיא: כאן בכלאי הכרם, כאן בכלאי זרעים, כלאי הכרם דבארץ אסורים בהנאה - בח"ל נמי גזרו בהו רבנן, כלאי זרעים דבארץ לא אסירי בהנאה - בח"ל נמי לא גזרו בהו רבנן.	א"ל: [רב יוסף]	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
לאו מלתא היא דאמרי	הדר אמר רב יוסף:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
דרב זרע גינתא דבי רב משארי משארי, מאי טעמא? לאו משום עירוב עירובי כלאים.	◌	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
בשלמא אי אשמעינן ארבע על ארבע רוחות הערוגה ואחת באמצע - שפיר, אלא הכא משום נוי, ואי נמי משום טרחא דשמעא היא.	אמר ליה אביי:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
כל העושה מצוה אחת - מטיבין לו, ומאריכין לו ימיו, ונוחל את הארץ, וכל שאינו עושה מצוה אחת - אין מטיבין לו, ואין מאריכין לו ימיו, ואינו נוחל את הארץ.		◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, אלו הן: כבוד אב ואם, - וגמילות חסדים, והכנסת אורחים, והבאת שלום בין אדם לחבירו, ותלמוד תורה כנגד כולם	ורמינהו:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
הכי קאמר: כל העושה מצוה אחת יתירה על זכותיו - מטיבין לו, ודומה כמי שמקיים כל התורה כולה.	רב יהודה:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
מכלל, דהנך אפילו בחדא נמי?	◌	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
לומר, שאם היתה שקולה - מכרעת.	רב שמעיה:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
וכל העושה מצוה אחת יתירה על זכותיו - מטיבין לו?		◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
כל שזכותיו מרובין מעונותיו - מריעין לו, ודומה כמי ששרף כל התורה כולה ולא שייר ממנה אפילו את אחת, וכל שעונותיו מרובין מזכותיו - מטיבין לו, ודומה כמי שקיים כל התורה כולה ולא חיסר את אחת ממנה	ורמינהו:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌
מתניתין, דעבדין ליה יום טוב ויום ביש.	אביי:	◊	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌	◌

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מימרא	מאן דאמר												
הא מני? רבי יעקב היא	רבא:												לסט:
שכר מצוה בהאי עלמא ליכא	דאמר: [רבי יעקב]												לסט:
אין לך כל מצוה ומצוה שכתובה בתורה שמתן שכרה בצדה, שאין תחיית המתים תלויה בה בכיבוד אב ואם כתיב: (דברים ה) למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך, בשילוח הקן כתיב: (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים, הרי שאמר לו אביו עלה לבירה והבא לי גוזלות, ועלה לבירה ושלה את האם ונטל את הבנים, ובהזירתו נפל ומת, היכן טובת ימיו של זה? והיכן אריכות ימיו של זה? אלא, למען ייטב לך - לעולם שכולו טוב ולמען יאריכון ימיך - לעולם שכולו ארוך.	דתניא, רבי יעקב:												לסט:
ודלמא לאו הכי הוה													לסט:
ר' יעקב מעשה חזא.													לסט:
ודלמא מהרהרר בעבירה הוה													לסט:
מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה.													לסט:
ודלמא מהרהרר בעבודת כוכבים הוה, וכתבי: (יחזקאל יד) למען תפוש את בית ישראל בלבם													לסט:
איהו נמי הכי קאמר: אי סלקא דעתך שכר מצוה בהאי עלמא, אמאי לא אגין מצות עליה כי היכי דלא ליתי לידי הרהור.													לסט:
שלוחי מצוה אין נזוקין	והא א"ר אלעזר:												לסט:
התם בהליכתן שאני.													לסט:
שלוחי מצוה, אינן נזוקין לא בהליכתן ולא בחזירתן	והא אמר רבי אלעזר:												לסט:
סולם רעוע הוה, דקביע היוזיקא, וכל היכא דקביע היוזיקא לא סמכינן אניסא, דכתיב: (שמואל א' טז) ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני.													לסט:
אילמלי דרשיה אחר להאי קרא כרבי יעקב בר ברתיה, לא חטא.	רב יוסף:												לסט:
ואחר מאי הוא?													לסט:
כי האי גוונא חזא	איכא דאמרי:												לסט:
לישנא דחוצפית המתורגמן חזא דהוה גריר ליה דבר אחר, אמר: פה שהפיק מרגליות ילחך עפר? נפק חטא.	ואיכא דאמרי:												לסט:
כל העושה מצוה אחת - מטיבין לו	רמי רב טובי בר רב קיסנא לרבא, תנן:												לסט:
עשה אין, לא עשה לא													לסט:
ישב ולא עבר עבירה - נותנים לו שכר כעושה מצוה	ורמינהו:												לסט:
התם, כגון שבא דבר עבירה לידו וניצול הימנה	אמר ליה: [רבא]												לסט:
כי הא דרבי חנינא בר פפי תבעתיה ההיא מטרוניתא, אמר מלתא ומלי נפשיה שיחנא וכיבא, עבדה היא מילתא ואיתסי, ערק טשא בההוא בי בני, דכי הוה עיילין בתרין אפילו ביממא הוה מיתזקי למחר, אמרו ליה רבנן: מאן נטרך? אמר להו: שני נושאי קיסר שמרוני כל הלילה, אמרו ליה: שמא דבר ערוה בא לידך וניצלת הימנך, דתנינא: כל הבא דבר ערוה לידו וניצל הימנך, עושין לו נס.	[רבי חנינא]												לסט:
(תהלים גב) גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו - כגון רבי צדוק וחביריו.													מ.
ר' צדוק תבעתיה ההיא מטרוניתא, אמר לה: חלש לי ליבאי ולא מצינא, איכא מידי למיכל? אמרה ליה: איכא דבר טמא, אמר לה: מאי נפקא מינה? דעביד הא אכול הא. שגרת תנורא קא מנחא ליה, סליק ויתב בגויה. אמרה ליה: מאי האי? אמר לה: דעביד הא נפיל בהא, אמרה ליה: אי ידעי כולי האי לא צערתיך.	[רבי צדוק]												מ.
רב כהנא הוה קמזבין דיקולי, תבעתיה ההיא מטרוניתא, אמר לה: איזיל איקשיט נפשאי. סליק וקנפיל מאיגרא לארעא, אתא אליהו קבליה, אמר ליה: אטרחתן ארבע מאה פרסי א"ל: מי גרם לי, לאו עניותא? יהב ליה שיפא דדינרי.	[רב כהנא]												מ.
אלו דברים שאדם עושה אותן, ואוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, אלו הן: כיבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום שבין אדם לחבירו, ותלמוד תורה כנגד כולם	רמי ליה רבא לרב נחמן, תנן:												מ.
בכיבוד אב ואם כתיב: (דברים ה) למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך													מ.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
קידושין-האשה נקנית	מימרא	מאן דאמר			
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
בגמילות חסדים כתיב: (משלי כא) רודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד				ז	מ.
ובהבאת שלום כתיב: (תהלים לד) בקש שלום ורדפהו				ז	מ.
אתיא רדיפה רדיפה, כתיב הכא: בקש שלום ורדפהו, וכתיב התם: רודף צדקה וחסד	וא"ר אבהו:			ז	מ.
בתלמוד תורה כתיב: (דברים ל) כי הוא חייד ואורך ימיך				ז	מ.
בשילוח הקן נמי כתיב: (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים				ז	מ.
ליתני נמי הא			ז	ז	מ.
תנא ושייר.				!	מ.
תני תנא אלו דברים, ואת אמרת תנא ושייך				ז	מ.
(ישעיהו ג) אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו - וכי יש צדיק טוב, ויש צדיק שאינו טוב? אלא, טוב לשמים ולבריות - זהו צדיק טוב, טוב לשמים ורע לבריות - זהו צדיק שאינו טוב.	רבא, רב אידי אסברא לי:			!	מ.
כיוצא בדבר אתה אומר: (ישעיהו ג) אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו - וכי יש רשע רע, ויש שאינו רע? אלא, רע לשמים ורע לבריות - הוא רשע רע, רע לשמים ואינו רע לבריות - זהו רשע שאינו רע.				!	מ.
הזכות - יש לה קרן ויש לה פירות, שנאמר: אמרו צדיק כי טוב וגוי עבירה - יש לה קרן ואין לה פירות, שנאמר: אוי לרשע רע וגוי					מ.
ואלא מה אני מקיים (משלי א) ויאכלו מפרי דרכם וממועצותיהם ישבעו?				ז	מ.
עבירה שעושה פירות - יש לה פירות, ושאינ עושה פירות - אין לה פירות.				!	מ.
מחשבה טובה מצרפה למעשה, שנאמר: (מלאכי ג) אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו					מ.
מאי ולחושבי שמו?				^	מ.
אפילו חשב אדם לעשות מצוה, ונאנס ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה.	רב אסי:			!	מ.
מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, שנאמר: (תהלים טו) און אם ראיתי בלבי לא ישמע ה'					מ.
ואלא מה אני מקים (ירמיהו ו) הנני מביא אל העם הזה רעה פרי מחשבותם?				ז	מ.
מחשבה שעושה פרי - הקב"ה מצרפה למעשה, מחשבה שאין בה פרי - אין הקב"ה מצרפה למעשה.				!	מ.
ואלא הא דכתיב: (יחזקאל יד) למען תפוש את בית ישראל בלבם				ז	מ.
ההוא בעבודת כוכבים הוא דכתיב	רב אחא בר יעקב:			!	מ.
תמורה עבודת כוכבים, שכל הכופר בה כמודה בכל התורה כולה.	דאמר מר:			!	מ.
כדרב הונא	עולא:			!	מ.
כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו.	דאמר רב הונא:			!	מ.
הותרה לו סלקא דעתך?				ז	מ.
אלא נעשית לו כהיתר.				!	מ.
נוח לו לאדם שיעבור עבירה בסתר ואל יחלל שם שמים בפרהסיא, שנאמר: (יחזקאל כ) ואתם בית ישראל כה אמר ה' איש גילוליו לכו עבדו [ואחר] אם אינכם שומעים אלי ואת שם קדשי לא תחללו.	רבי אבהו משום רבי חנינא:				מ.
אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו, ילך למקום שאין מכירין אותו, וילבש שחורים ויעשה כמו שלבו חפץ, ואל יחלל שם שמים בפרהסיא.	רבי אלעאי הזקן:				מ.
איני?				ז	מ.
כל שלא חס על כבוד קונו - ראוי לו שלא בא לעולם	והתניא:			ז	מ.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

קידושין-האשה נקנית	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מה היא?												
זה המסתכל בקשת	רבה:											
זה העובר עבירה בסתר	רב יוסף:											
לא קשיא: הא דמצי כייף ליצריה, והא דלא מצי כייף ליצריה.												
אין מקיפין בחילול השם, אחד שוגג ואחד מזיד.	תנן התם:											
מאי אין מקיפין?												
שאינן עושים כחונני.	מר זוטרא:											
לומר, שאם היתה שקולה - מכרעת.	מר בריה דרבנא:											
לעולם יראה אדם עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת - אשריו שהכריע עצמו לכף זכות, עבר עבירה אחת - או לו שהכריע את עצמו לכף חובה, שנאמר: (קהלת ט) וחוטא אחד יאבד טובה הרבה, בשביל חטא יחידי שחטא - אובד ממנו טובות הרבה.	ת"ר:											
לפי שהעולם נידון אחר רובו והיחיד נידון אחר רובו, עשה מצוה אחת - אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת - או לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה, שנאמר: וחוטא אחד כו', בשביל חטא יחידי שעשה זה - אבד ממנו ומכל העולם טובה הרבה.	ר' אלעזר בר' שמעון:											
אפילו צדיק גמור כל ימיו ומרד באחרונה - איבד את הראשונות, שנאמר: (יהזקאל לג) צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו ואפילו רשע גמור כל ימיו ועשה תשובה באחרונה - אין מזכירים לו שוב רשעו, שנאמר: (יהזקאל לג) ורשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו.	ר"ש בן יוחי:											
וניהוי כמחצה עונות ומחצה זכויות												
בתוהא על הראשונות.	ריש לקיש:											
כל שישנו במקרא ובמשנה ובדרך ארץ - לא במהרה הוא חוטא, שנאמר: (קהלת ד) והחוטא המשולש לא במהרה ינתק												
וכל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ - אינו מן היישוב.												
למה צדיקים נמשלים בעולם הזה? לאילן שכולו עומד במקום טהרה ונופו נוטה למקום טומאה, נקצץ נופו - כולו עומד במקום טהרה, כך הקב"ה מביא יסורים על צדיקים בעולם הזה, כדי שיירשו העולם הבא, שנאמר: (איוב ח) והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאד	רבי אלעזר ברבי צדוק:											
ולמה רשעים דומים בעולם הזה? לאילן שכולו עומד במקום טומאה ונופו נוטה למקום טהרה, נקצץ נופו - כולו עומד במקום טומאה, כך הקב"ה משפיע להן טובה לרשעים בעולם הזה, כדי לטורדן ולהורישן למדרגה התחתונה, שנאמר: (משלי יד) יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות.												
וכבר היה רבי טרפון וזקנים מסובין בעלית בית נתנה בלוד, נשאלה שאילה זו בפניהם: תלמוד גדול או מעשה גדול?												
מעשה גדול	נענה רבי טרפון ואמר:											
תלמוד גדול	נענה ר"ע ואמר:											
תלמוד גדול, שהתלמוד מביא לידי מעשה.	נענו כולם ואמרו:											
גדול תלמוד - שקדם לחלה ארבעים שנה, לתרומות ולמעשרות - חמשים וארבע, לשמיטים - ששים ואחת, ליובלות - מאה ושלוש	תניא, רבי יוסי:											
מאה ושלוש? מאה וארבע היין												
יובל מתחלתו הוא משמט.	קסבר: [רבי יוסי]											
וכשם שהלימוד קודם למעשה, כך דינו קודם למעשה, כדרכ המנונא												
אין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה, שנאמר: (משלי יז) פוטר מים ראשית מדון וכשם שדינו קודם למעשה, כך שכרו קודם למעשה, שנאמר: (תהלים קה) ויתן להם ארצות גוים ועמל לאומים יירשו בעבור ישמרו חקיו ותורתיו ינצורו.	דאמר רב המנונא:											
כל שאינו לא במקרא ולא במשנה.												

<p>disputants-חולקים- statement-מימרא- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- challenge-קושיא- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- question-שאלה- story-מעשה-O answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר															
מימרא																
ופסול לעדות.	רבי יוחנן:												■	◇	מ:	
האוכל בשוק - הרי זה דומה לכלב	ת"ר:[ת"ק]												◇	■	◇	מ:
פסול לעדות.	יש אומרים:												◇	■	◇	מ:
הלכה כיש אומרים.	רב אידי בר אבין:												■	◇	מ:	
רגזן - לא עלתה בידו אלא רגזנותא ולאדם טוב מטעימים אותו מפרי מעשיו וכל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ - דור הנאה ממנו, שנאמר: (תהלים א) ובמושב לצים לא ישב, מושבו מושב לצים.	דרש בר קפרא:													■	◇	מ:
הדרן עלך האשה נקנית															◇	

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

קידושין-האיש מקדש	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האיש מקדש בו ובשלוחו.												■
האשה מתקדשת בה ובשלוחה.												■
האיש מקדש את בתו כשהיא נערה, בו ובשלוחו.												■
השתא בשלוחו מקדש, בו מיבעיא?				ז								
מצוה בו יותר מבשלוחו כי הא דרב ספרא מחריך רישא, רבא מלח שיבוטא.	רב יוסף:			!	◇							
בהא איסורא נמי אית בה, כדרב יהודה אמר רב	איכא דאמרי:			!	◇							
אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה, שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו, ורחמנא אמר: (ויקרא יט) ואהבת לרעך כמוך.	דאמר רב יהודה אמר רב:			■	!	◇						
וכי איתמר דרב יוסף - אסיפא איתמר:				■	!							
האשה מתקדשת בה ובשלוחה				■	!							
השתא בשלוחה מיקדשא, בה מיבעיא?				ז	!							
מצוה בה יותר מבשלוחה כי הא דרב ספרא מחריך רישא, רבא מלח שיבוטא	רב יוסף:			!	!							
אבל בהא איסורא לית בה, כדר"ל				!	!	◇						
טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו.	דאמר ר"ל:			■	!	!	◇					
האיש מקדש את בתו כשהיא נערה.												■
כשהיא נערה אין, כשהיא קטנה לא												■
מסייע ליה לרב												■
אסור לאדם שיקדש את בתו כשהיא קטנה, עד שתגדל ותאמר בפלוגי אני רוצה.	דאמר רב יהודה אמר רב, ואיתמא רבי אלעזר:					■	■	◇				
שליחות מנלן?								^	◇			
(דברים כד) ושלח - מלמד שהוא עושה שליח, ושלחה - מלמד שהיא עושה שליח, ושלה ושלחה - מלמד שהשליח עושה שליח.	דתניא:					!	◇					
אשכחן בגירושין, בקידושין מנלן?						ז	◇					
וכ"ת דיליף מגירושין						!						
מה לגירושין שכן ישנן בעל כרחך						ז						
אמר קרא: (דברים כד) ויצאה והיתה, מקיש הויה ליציאה, מה יציאה משוי שליח, אף הויה נמי משוי שליח.						!	◇					
האומר לשלוחו צא תרום - תרום כדעת בעל הבית, ואם אינו יודע דעת בעל הבית - תרום בכינוי אחד מחמשים, פיחת עשרה או הוסיף עשרה תרומתו תרומה	ואלא הא דתנן:					■	ז	◇				
מנלן?								ז				
וכי תימא דיליף מגירושין						!						
מה לגירושין שכן ישנן חול						ז						
אמר קרא: אתם (במדבר יח) גם אתם, לרבות את השליח.						!	◇					
ונכתוב רחמנא בתרומה, וניתו הנך ונגמרו מיניה						ז	◇					
משום דאיכא למפרך: שכן ישנה במחשבה.						!	◇					

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מידושין-האיש מקדש	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					
מימרא	והא דתנן:					◇	מא:
חבורה שאבד פסחה, ואמרו לאחד - צא ובקש ושחוט עלינו, והלך ומצא ושחט והן לקחו ושחטו, אם שלו נשחט ראשון - הוא אוכל משלו והם אוכלים ושוחטים עמו						◇	מא:
מנלן?						◇	מא:
וכי תימא דיליף מהנך						!	מא:
מה להנך שכן ישנן חול אצל קדשים						◇	מא:
נפקא ליה מדרבי יהושע בן קרחה						!	מא:
מנין ששלוהו של אדם כמותו? שנאמר: (שמות יב) ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים, וכי כל הקהל כולן שוחטין? והלא אינו שוחט אלא אחד אלא מכאן, ששלוהו של אדם כמותו.	דא"ר יהושע בן קרחה:					◇	מא:
נכתוב רחמנא בקדשים, וניתי הנך וניגמרו מיניה						◇	מא:
משום דאיכא למפרך: מה לקדשים שכן רוב מעשיהן ע"י שליח.						◇	מא:
חדא מחדא לא אתיא, תיתי חדא מתרת?						◇	מא:
הי תיתי?						^	מא:
לא נכתוב רחמנא בקדשים ותיתי מהנך						◇	מא:
מה להנך שכן ישנן חול אצל קדשים.						!	מא:
לא נכתוב רחמנא בגירושין ותיתי מהנך						◇	מא:
מה להנך שכן ישנן במחשבה.						!	מא:
אלא לא לכתוב רחמנא בתרומה ותיתי מהנך						◇	מא:
ה"נ						!	מא:
ואלא אתם גם אתם למה לי?						◇	מא:
מיבעי ליה לכדרכי ינאי						!	מא:
גם אתם - מה אתם בני ברית, אף שלוחכם בני ברית.	דא"ר ינאי:					◇	מא:
הא למה לי קרא? מדרבי חייא בר אבא א"ר יוחנן נפקא						◇	מא:
אין העבד נעשה שליח לקבל גט מיד בעלה של אשה, לפי שאינו בתורת גיטין וקידושין	דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:					◇	מא:
איצטריך, ס"ד אמינא עבד דלאו בר היתירא הוא כלל, אבל עובד כוכבים הואיל ואיתיה בתרומה דנפשיה						!	מא:
העובד כוכבים והכותי ותרמו - תרומתן תרומה	דתנן:					!	מא:
אימא שליח נמי עביד, קמשמע לן.						!	מא:
ולר' שמעון דפטר						◇	מא:
תרומת עובד כוכבים מדמעת וחייבין עליה חומש	דתנן: [ת"ק]					◇	מא:
פטר	ור"ש:					◇	מא:
אתם גם אתם למה לי?						◇	מא:
איצטריך, ס"ד הואיל ואמר מר: אתם - ולא אריסין, אתם - ולא שותפין, אתם - ולא אפוטרופוס, אתם - ולא התורם את שאינו שלו, אימא אתם - ולא שלוחכם נמי, קמ"ל.						!	מא:
הניחא לרבי יהושע בן קרחה, אלא לרבי יונתן דמפיק ליה להאי קרא לדרשא אחרינא, מנא לן?						◇	מא:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
קידושין-האיש מקדש	מימרא	מאן דאמר													
מנין שכל ישראל כולן יוצאים בפסח אחד? שנא: (שמות יב) ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים, וכי כל הקהל כולם שוחטים? והלא אינו שוחט אלא אחד אלא מכאן, שכל ישראל יוצאים בפסח אחד		דנניא, רבי יונתן	ז												מא:
שליח בקדשים מנא ליה?			ז												מב.
מיניה.			!												מב.
ודילמא שאני התם, דאית ליה שותפות בגוייהן			ז												מב.
אלא מהכא: (שמות יב) ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית.			!												מב.
ודילמא התם נמי דאית ליה שותפות בגוייהן			ז												מב.
א"כ, תרי קראי למה לי? אם אינו ענין להיכא דשייך, תניהו ענין להיכא דלא שייך.			!												מב.
האי מיבעי ליה לכדברי יצחק			ז												מב.
איש זוכה, ולא הקטן זוכה		דא"ר יצחק:	ז												מב.
ההוא (שמות יב) מאיש לפי אכלו נפקא.			!												מב.
ואכתי מיבעי ליה, דשוחטין את הפסח על היחיד			ז												מב.
סבר לה כמ"ד: אין שוחטין את הפסח על היחיד.			!												מב.
מנין ששלוחו של אדם כמותו? שנאמר: (במדבר לד) ונשיא אחד נשיא אחד ממטה		ואלא הא דאמר רב גידל אמר רב:	ז												מב.
תפוק ליה שליחות מהכא			ז												מב.
ותיסברא דהא שליחות הוא? והא קטנים לאו בני שליחות נינהו			!												מב.
אלא, כי הא דרבא בר רב הונא			!												מב.
מנין שזכין לאדם שלא בפניו? שנאמר: ונשיא אחד נשיא אחד.		דאמר רבא בר רב הונא אמר רב גידל אמר רב:	!												מב.
ותיסברא זכות היא? הא חובה נמי איכא, דאיכא דניחא ליה בהר ולא ניחא ליה בבקעה, ואיכא דניחא ליה בבקעה ולא ניחא ליה בהר			ז												מב.
ואלא כדרבא בר רב הונא			!												מב.
מנין ליתומים שבאו לחלוק בנכסי אביהן, שבית דין מעמידין להם אפוטרופוס לחוב ולזכות?		דאמר רבא בר רב הונא אמר רב גידל א"ר:	!												מב.
לחוב אמאי?			ז												מב.
אלא לחוב ע"מ לזכות?			!												מב.
ת"ל: ונשיא אחד נשיא אחד ממטה תקחו.			!												מב.